

sering på sygehusene, har udgifterne ikke længere kunnet holdes i ro.

Hertil kommer imidlertid, at Vejle Amtskommune står over for en række *uafviselige* merudgifter, som det vil være uansvarligt at se bort fra ved budgetlægningen. Nævnes kan merudgifter til realisering af miljøhandlingsplanen, AIDS-behandling og -bekæmpelse, nye behandlingstilbud i form af hjerteoperationer og ægtransplantationer, som efter sundhedsstyrelsens anbefaling nu tilbydes som landsdelsbehandling. Hertil kommer merudgifter i forbindelse med patientforsikring samt de stigende udgifter for amtskommunen i forbindelse med etablering af kommunale boforanstaltninger (§ 66 og 68), som amtsrådet ikke har mulighed for at begrænse udgiftsmæssigt, og som staten ikke hidtil har vist villighed til at tage realistisk i betragtning ved kompensationsdrøftelserne.

Den bekymring for ventelisterne, som kommer til udtryk i bemærkningerne til lovforslaget, hvori der gives mulighed for et lånefinansieret byggeri og apparaturanskaffelser til nedbringelse af ventelister, opfatter amtsrådet som udtryk for erkendelse af, at sygehusvæsenet nødvendigvis skal tilføres flere ressourcer, end lovforslagets ordinære finansieringsmuligheder åbner adgang til. En lånefinansiering af en del af sygehusvæsenets (drifts)udgifter kan amtsrådet dog ikke acceptere som en seriøs mulighed; det er blot en kosmetisk udskydelse af problemerne.

Selv om Vejle Amtskommune af forskellige grunde bør kunne påregne en større andel af de nævnte dispensationspuljer end den gennemsnitlige, nærer amtsrådet ingen illusion om, at Vejle Amt skulle kunne få en så stor andel, som er fornøden, hvis et forsvarligt budget skal kunne lægges. Dertil er puljerne for små og andre amtskommuners problemer for åbenlyse.

I forbindelse med de finansieringsmæssige betragtninger ønsker amtsrådet klart at tage

afstand fra tanken om at lovgive om størrelsen af det forventede udskrivningsgrundlag i de enkelte amtskommuner. I Vejle Amt har amtsrådet haft som fast praksis at fastlægge skønnet over borgernes forventede indkomster på grundlag af helt saglige og loyale analyser, og man står helt uforstående over for en fremgangsmåde, der forlader dette naturlige princip.

Amtsskatteprocenten i Vejle Amt er med 8,6 den laveste i landet, bortset for Ringkjøbing Amt (8,4). Amtsrådets politik, der i mangan år har gået ud på ikke at opsamle en unødvendig kassebeholdning, placerer samtidig amtskommunens kassebeholdning blandt de mindste, set i forhold til driftsomfanget. Det er på denne baggrund ikke muligt for amtsrådet at efterkomme udgiftspresset med en uændret skatteprocent. Det vil derfor fremstå som aldeles urimeligt, hvis serviceniveauet over for amtskommunens indbyggere skal være lavere end ønsket af dem, fordi en lav skatteprocent skal fastholdes i en situation, hvor finansiering af kassebeholdning ikke er mulig, og hvor en genindførelse af bloktilskudsnedsettelse ved konjunkturregulering medfører et indtægtstab for amtskommunen svarende til 0,6–0,7 procentpoints.

Vejle Amtsråd må således sammenfattende advare mod de uoverskuelige konsekvenser af lovforslagets vedtagelse. Man henstiller, at det nødvendige samarbejde mellem staten og amtskommunerne baseres på både forhandlingsvillighed og realisme, herunder på en større forståelse for amtskommunernes særlige problemer med udgiftsstyringen, navnlig på sundhedsområdet. Man henstiller samtidig, at den fortsatte udhuling af amtskommunernes finansieringsgrundlag gennem stadige modregninger i tilskudspuljerne m.v. bringes til ophør, og at den allerede vedtagne lovgivning på tilskudsområdet, der sigter på større gennemskuelighed og ansvarlighed, fastholdes.

Med venlig hilsen

ERLING TIEDEMANN

amtsborgmester